

ZAJÁ CZ D. ZOLTÁN

KÖDÖS BALATON

ZAJÁ CZ D. ZOLTÁN

**KÖDÖS
BALATON**

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

Copyright © Zajác D. Zoltán, 2026

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Szerkesztette
ZÁDOR LÍDIA

ISBN 978 615 104 161 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Borító nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Belív nyomdai előkészítése KENYŐ ILDIKÓ
Nyomta és kötötte GENERÁL NYOMDA Kft., 2026
Felelős vezető Hunya Ágnes ügyvezető igazgató

ELSŐ

BALATONFÜRED, 1984. NOVEMBER 14.

Tímár Istvánné egyre nyugtalanabban pillantgatott a konyhaajtó fölött ketyegő faliórára. Petrának már rég haza kellett volna érnie. Soha nem maradt el hétnél tovább, kivéve a nyári estét, amikor a nagy meleg miatt csak ekkortájt kezdte el a futást.

Ráadásul a kutyát sem vitte magával. Emberemlékezet óta nem történt ilyen. Petra imádja Árészt, és pontosan tudja, hogy egy kifejlett dobermannak mekkora mozgásigénye van. Továbbá a kutya mellett biztonságban érezhette magát. Valljuk be, az sem egy utolsó szempont, különösen egy ilyen ködös őszi estén.

Újból megnézte az órát, és kétségbeesetten hajolt a mosogató fölé. Idegességében el is törte az egyik borospoharat, és az üveggel rendesen megvágta a kezét. A vér pillanatok alatt vörösre festette a vizet. A másik kezével levette a pult fölött lógó konyharuhát, és rászoritotta a tenyerére.

- Pista, Pista! – kiáltott kétségbeesetten.
- Mi történt? – hallatszott a szuterénből.
- Ne kérdezz annyit, gyere!

Tímár István letette a csipeszt, amivel épp egy miniatűr ágyút készült beilleszteni a hajómodell fedélzetére, és felszaladt a lépcsőn.

– Szentséges ég, tartsd rajta! Mindjárt hozok kötszert!

Egyenesen a garázshoz sietett, és kivette az ezerhatos Lada csomagtartójából az alumínium elsősegélydobozt.

– Mutasd! Jól van, nem olyan mély, inkább csak hosszú. Teszek rá egy gézpárnát, azután jól átkötöm. Ül le, és pihenj kicsit! Petra majd befejezi a mosogatást.

– Már rég itthon kellene lennie – mondta a fájdalomtól eltorzult arccal Tímárné.

– Talán átment valamelyik barátnőjéhez – próbálta megnyugtatni a férje. – Nem ez lenne az első eset.

– Futás után soha – jelentette ki az asszony. – És itt hagyta a kutyát is. Ilyen még az életben nem fordult elő...

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Tímár.

A felesége megvonta a vállát.

– Nem is tudom. Te nem tartod különösnek? Olyan, mintha Árészt útban lett volna neki.

– Találkozót beszélt meg valakivel? A Kassai fiúval?

Tímárné megrázta a fejét.

– Azt biztosan mondta volna. Szerintem Pestre szökött az apjához. A hátizsákja nincs a szobájában.

Amikor Petra fél kettő körül hazajött a gimnáziumból, alaposan összevesztek egy hülyeségen. Az asszony már nem is emlékezett, mi volt az, de szó szót követett, és Petra végül a fejéhez vágta, hogy a válasz után inkább az apjával kellett volna maradnia.

– Akkor miért nem hívod fel Jánost? – kérdezte a férje.

Az asszony leült egy székre, és tördelni kezdte a kezét, de a sérülése miatt felszisszent a fájdalomtól.

– Nem akarom, hogy kinevessen. Meg aztán Petra még nem érhetett oda. Ha sikerült elérnie az esti hat tízes gyorsvonatot, akkor sem. És János fel fog hívni magától is. Tudja, hogy ilyenkor mennyire aggódom.

Négy évvel ezelőtt vált el Petra apjától, Lovász János vegyész mérnöktől. A lányuk akkor nyolcadikba járt. Pedig ha jobban belegondol, nem volt rossz élete a férfi mellett. Zuglói villalakás, nyaralás hol az Adrián, hol a Fekete-tengernél, sőt, olykor a Földközi-tenger partján is Franciaországban vagy Olaszországban...

János az egyik legjobb volt a szakmájában. Moszkvában végzett vörös diplomával, majd évekig egy szovjet kutatóintézetben dolgozott Grisin professzor mellett. Itthon is csupa kiemelt megbízást kap. Ezekről nem beszélhetett még a családjának sem, de annyi valahogy kiderült az asszony számára, hogy jórészt a legújabb szovjet újprogramhoz kapcsolódnak.

Lényegében emiatt váltak el. János csak dolgozott és dolgozott. A munkája mindennél, még a családjánál is előbbre való volt a számára.

– Próbálj megnyugodni! – csitította a második férje, és megsimogatta az arcát. – Ha Jánoshoz ment, akkor azt hamarosan tudni fogjuk.

Igen ám, de a percek egyre csak teltek, és nem csörrent meg a telefon. Tímárné nem bírta tovább.

– Háromnegyed kilenc van. Most már meg kellett volna érkeznie. Megyek és telefonálok.

Odasietett a hallban lévő készülékhez, és feltárcsázta a volt férje számát.

– Kati vagyok – mondta, és érezte, ahogy másodpercek alatt kiszárad a torka. – Petra ott van nálad?

Rövid csend következett, ami Tímárné számára most hosszú perceknek tűnt.

– Nincs – hallatszott a vonal másik végéről a férfi ismerős hangja. – Nem volt szó róla, hogy jönni fog.

– Tudom, csak gondoltam...

– Történt valami? – kérdezte Lovász János. – Összevesztetek?

Ismerte a volt felesége nehéz természetét, és amúgy sem ez lett volna az első alkalom, amikor Petra dacból az apjához menekül.

– Én csak... Futni ment, de már rég itthon kellene lennie. A kutyát sem vitte magával, holott soha nem indul el nélküle.

– Pista mit mond?

– Próbál megnyugtatgatni, amivel persze csak még jobban felhergel. Én nem vagyok olyan nyugodt természet, mint ő.

– Nem lehet valamelyik barátnőjénél?

– Ne gyere már te is ezzel! – csattant fel az asszony.

– Vagy azzal a fiúval? Ervinnel?

– Október elején szakítottak.

– Ezt nem tudtam. Attól még...

– Jó, igazad van. Mindjárt felhívom az anyját. Amúgy nem bánám, ha kibékülnének. Ervin nagyon rendes fiú. Ráadásul jó családból való. Az apja a Marina Szálló igazgatója...

Gyorsan elbúcsúzott a volt férjétől, és kikereste a telefonasztalkán fekvő kis regiszterből Kassaiék számát.

– Marika, te vagy az? Tímárné Kati vagyok. Ne haragudj, hogy ilyen későn zavarlak, csak érdeklődni szeretnék, hogy Petra ott van-e nálatok...

– Nincs – felelte csodálkozva Kassainé. – De hiszen tudod, hogy ő és Ervin...

– Igen, persze, és hidd el, nagyon sajnálom... Csak gondoltam, esetleg kibékültek, és...

– Történt valami Petrával?

– Futni ment, és nem jött haza. Azt hittem, hogy Pestre szökött az apjához, de az előbb beszéltem Jánossal, és... Megkérdeznéd esetleg Ervint, hogy tud-e róla valamit?

– Ervin még nincs itthon – felelte Kassainé. – Az egyik osztálytársával van, a futballedző fiával, nem jut eszembe a neve...

– Nem lehet, hogy Petra is velük van?

– Nem hiszem.

– Még egyszer ne haragudj, én csak...

– Ne viccelj, teljesen megértelek. Petra talán átment valamelyik barátnőjéhez. Remélem, minden rendben lesz!

Petra barátnői közül csak Lippai Enikőéknek volt telefonjuk. Tímárné gimnazista koruk óta jóban volt a lány anyjával.

– Mártikám, te vagy az? Bocsáss meg, hogy ilyen későn, csak azt szeretném megkérdezni, hogy Petra esetleg nincs-e nálatok...

– Nincs – mondta Lippainé. – Csak nem történt vele valami?

– Futni ment, és még mindig nem jött haza. Odahívnád a telefonhoz a lányodat?

– Hogyne, kedvesem. Enikőőő!

Néhány másodperc múlva halk suttogást lehetett hallani, valami olyasmit, hogy *Petra anyukája szeretne beszélni veled.*

– Csókolom, Kati néni!

Tímárné megörült az ismerős hangnak.

– Encikém, nem tudsz valamit Petráról? Még mindig nem ért haza. Azt mondta, futni megy, de közben vitte a hátizsákját is. A kutyát viszont itt hagyta, ami még soha nem fordult elő. Ha nyár lenne, nem aggódnék ennyire, de ebben az évszakban... Nincs Ervinéknél, és az apjánál sem Pesten. Talán neked beszélt róla, hogy mit tervez...

– Semmit sem mondott nekem, Kati néni – felelte Enikő.

– Nagyon szépen kérlek, ha tudsz valamit, áruld el! – fogta könyörgőre Tímárné. – Az is lehet, hogy valami ostobaságra készül, és most veszélyben van...

- Sajnálom... – mentegetőzött a lány rövid hallgatás után.
- Ha tudnék valamit, esküszöm, elmondanám...

Tímárné visszatette a helyére a kagylót, és lerogyott a készülék melletti kanapéra.

- Mit tegyünk? – kérdezte a férje. – Mindjárt kilenc óra.
- Újra felhívom Jánost.
- De hát hívott volna, ha...
- Akkor is – mondta dacosan az asszony. – Nem bírok itt tétlenül ülni.

Már tárcsázott is, de hiába. A volt férje most sem tudott többet Petráról, mint legutóbb, viszont immár ő is komolyan aggódni kezdett.

- Beszéltél az osztálytársaival, a barátaival?
- Mindenkit felhívtam, akinek van telefonja. Semmit sem tudnak róla. A legjobb barátnője sem.
- Vagy nem akar beszélni.
- Mindegy, ebben a pillanatban a kettő ugyanaz. Szerinted mit csináljak? Jelentsem be a rendőrségen?
- A helyeteken még várnék vele. De ha éjfélig sem kerül elő, akkor...

Tímárné letette a kagylót, és a férjéhez fordult.

- Menjünk, és keressük meg!
- Mégis hogy gondolod? – kérdezte a homlokát ráncolva a férfi.
- Nem tudom, de nem bírok a szobában maradni, miközben ő... Menjünk le a partra! Arrafelé szokott futni, a sétányon. Hozd a kutyát is! Talán felfedezi a nyomát, és...

A parton nyirkos hideg és köd fogadta őket. Ebben az időben egy lelket sem lehetett látni a Tagore sétányon. Hiába kiabálták Petra nevét, nem érkezett válasz.

Árészre, a négyéves dobermannra kis idő múlva átragadt a szülők nyugtalansága. Nyüszíteni kezdett, hol a földet szag-

lászta, hol a levegőbe emelte az orrát, de bárhogy igyekezett, nem jutott semmire.

Tímárné berekedt a sok kiáltozástól. Be kellett látnia, hogy az egész keresés hiábavaló. Csaknem egy órát töltöttek a parton, oda-vissza többször is bejárták az egész környéket. Mégis azzal a makacs reménnyel indult haza a férje oldalán, hogy mire megérkeznek, Petra már a konyhában ül, turmixot iszik, és nem érti, hogy ők ketten miért mentek el otthonról egy ilyen hideg, ködös estén.

Sajnos a ház egyetlen ablakán sem szűrődött ki fény. *Biztosan a fürdőszobában van, annak a másik oldalra néz az ablaka. Vagy talán már el is aludt.*

A bejárati ajtó ugyanúgy zárva volt, ahogy hagyták. *Persze, bezárta, majd kivette a kulcsot a zárból, hogy amíg ő a kádban van, mi be tudjunk jönni.*

– Petra! Itthon vagy, szívem?

Ebben a pillanatban bármit megadott volna azért, hogy meghallja a lány hangját a fürdőszobából. De a kétszintes házra továbbra is süket csend borult.

Tímár István le sem vette a cipőjét és a kabátját, úgy indult el remegő lábakkal a hall felé.

Felemelte a kagylót, megvárta, amíg a készülék vonalat ad, aztán tárcsázta a rendőrség számát.

MÁSODIK

BALATONFÜRED, 1984. NOVEMBER 14.

Csonka Róbert zászlós, a füredi kapitányság ügyeletes tisztje nem vette túl komolyan a bejelentést, mivel tapasztalatból tudta, hogy az eltűnt tizenévesek általában másnapra megkerülnek: kiderül, hogy az egyik barátjuknál, barátnőjüknel töltötték az éjszakát, csak éppen erről elfelejtették tájékoztatni a szülőket.

Persze az is előfordul, hogy elcsavarognak, napokig nem adnak magukról életjelet, de végül többnyire önszántukból hazatérnek.

Az anyuka azonban, aki a beszélgetés közepén átvette a férjétől a kagylót, annyira zaklatott volt, hogy a zászlós úgy döntött, kiküldi a házukhoz az egyik járőrökocsit.

Benedek tizedes és Szalai közrendőr, ahogy az később a jelentésükben is szerepelt, este tíz óra huszonötkor érkezett a Mikes Kelemen utcai ház elé. A férj sápadtan, a feleség kisírt szemmel fogadta őket.

– Tehát a tizenennyolc éves lányuk, ahogy mindennap, úgy ma is fél hat körül indult el futni – foglalta össze Benedek, és feljegyezte az időpontot a noteszébe.

Tímár István tekintete megakadt a tizedes golyóstollán. Benedek módszeresen rágta minden toll és ceruza végét. Ami-

kor észrevette, hogy a férfi a tollát nézi, zavarba jött, és egészen a tarkójáig elvörösödött.

– Nos... ööö... akkor hát Tímár Petra, tizennyolc éves bala-tonfüredi...

– Lovász Petra – javította ki szipogva az anyuka.

– Lovász...?

– Petra az első házasságomból született.

– Á, vagy úgy... Értem.

– Az első férje is itt él Füreden?

A nő megrázta a fejét.

– Ő Pesten lakik.

Benedek tizedes szeme felcsillant.

– Akkor hát nem lehet, hogy...?

– Ő volt az első, akit felhívtam – hűtötte le az asszony.

– Petra sajnos nincs nála. Egyébként is, a hét közepén vagyunk. Holnap iskola. Petra érettségi előtt áll, nem hiszem, hogy csak úgy kihagyyna egy napot.

– Nem volt semmi szokatlan a viselkedésében?

Tímárné nagyot sóhajtott.

– Miután hazajött a gimiből, veszekedtünk. Valami ostobaság miatt, már nem is emlékszem, miért. Az én hibám. Mostanában türelmetlen voltam vele.

– A legfurcsább az, hogy nem vitte magával a kutyát – tette hozzá a férj.

– Ön szerint mi oka lehetett rá?

– Előbb arra gondoltunk, hogy dacból Pestre akart szökni az apjához. Erre utal az is, hogy a hátizsákját viszont magával vitte.

– Ha nem az apjához indult, akkor hová mehetett?

– Fogalmam sincs – rázta meg a fejét az asszony –, de érzem, hogy valami nagy baj történt.

A tizedes irigykedve nézett körül az ízlésesen berendezett nappaliban, ahol minden arról árulkodott, hogy Tímárék igen jó anyagi körülmények között élnek. Úgy emlékezett, hogy az asszony óvónő. Két éve, amikor a kisfia még óvodás volt, párszor találkozott vele, noha többnyire a felesége vagy az anyósa ment a gyerekéért.

– Ha jól tudom, ön óvónő. A férje mivel foglalkozik?

– Üzemvezető a VÁÉV-nál, Veszprémben.

– A házgyárban?

A férfi bólintott.

– És Petra édesapja?

– A volt férjem vegyészmérnök.

– Aha... értem.

Benedek tizedes itt megakadt. Nem igazán tudta, mit kérdezzen még. Ebben a pillanatban nem bánta volna, ha ott ül mellette Csonka zászlós. Neki nagyobb rutinja volt az ilyes-
miben.

– Nézzék... most annyit tehetek, hogy felveszem a vallomásukat, megírom a jelentést, aztán... ha a lányuk reggelig sem kerül elő, akkor segítséget kérünk a megyeiektől, és alaposan átkutatjuk a Tagore sétányt meg a környékét.

Szalai közrendőr a beszélgetés során egyszer sem szólalt meg, most is csak némán bólogatott.

– Akkor hát nem tesznek semmit? – kérdezte kis szünet után Tímárné. – A lányom eltűnt, és maguk...

– Nyugodj meg, kedvesem! – csitította a férje, miközben átölelte. – A rendőrség érti a dolgát. És ki tudja, reggelig talán Petra is jelentkezik...

Valójában maga sem hitte, de tisztában volt vele, hogy ez most a kegyes hazugságok ideje, ha tartani szeretné a lelket a feleségében.